

РЕШЕНИЕ

№ 427

гр. Русе, 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, V ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Т. Илиева

при участието на секретаря Миглена Ц. Кънева
като разгледа докладваното от Татяна Т. Илиева Гражданско дело №
20234520106106 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл.55, ал.1, пр.1 от ЗЗД.

Ищцата М. И. Д. твърди, че на 28.10.2018 г. сключила с ответното дружество договор за паричен заем № 3410558, по силата на който получила в собственост 1750 лв., които следвало да върне за 52 седмици на 26 вноски, при фиксиран годишен лихвен процент от 35 % и ГПР от 41,44 %, като общо дължимата от нея сума била в размер на 2085 лв. Съгласно чл. 4 от договора, заемателят следвало да осигури в тридневен срок, считано от сключване на договора, две физически лица–поръчители или банкова гаранция, като в противен случай дължи неустойка в размер на 1599.26 лв., с която размерът на задълженията по кредита се увеличил на 3684.98 лв. Уговорено било неустойката да се заплаща от заемателя разсрочено на вноски от по 61.51 лв., които се кумулират към падежните вноски по кредита.

Ищцата погасила изцяло задълженията си по договор № 3410558/28.10.2018 г., като чрез „Български пощи“ ЕАД заплатила общо 3272.71 лв., а остатъкът в размер на 412.27 лв. бил погасен чрез рефинансиране, извършено с Договор за паричен заем № 3686604 от 20.11.2019 г., по силата на клаузата на чл. 3, ал. 1 от същия.

Счита, че процесният договор е нищожен, съгласно чл.22 ЗПК, поради изначалната недействителност на съществен елемент от неговото съдържание по чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК – договорната лихва, която не породила валидни правни последици на основание противоречието ѝ с добрите нрави /чл. 26, ал. 1, пр.3 от ЗЗД/, на основание чл. 21 ЗПК във вр.с чл. 10, ал. 1 и чл. 11, ал.1, т. 9 ЗПК и на основание

нейната неравноправност, по смисъла на чл. 143 във вр. с чл. 146 от ЗЗП. М. Д. се позовава на съдебната практика, според която при формиране размера на възнаградителната лихва, макар нормативно да не е установен императивен лимит, обективен критерий за добросъвестното ѝ определяне може да бъде размера на законната лихва, без обаче тя да може да се приеме като максимален размер. Трайно се приемало, че противоречаща на добрите нрави е уговорка, предвиждаща възнаградителна лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва, а за обезпечени кредити – двукратния размер на законната лихва. В настоящия случай договорната лихва надхвърляла три пъти размера на законната лихва, с което, в разрез с добросъвестността, кредиторът използвал материалната затрудненост на кредитополучателя, за да получи престация, значително неравностойна на предоставения от него кредитен ресурс. Извършеното договаряне създавало неравноправност в правоотношението поради това, че размерът на записаната в договора възнаградителна лихва бил неточен и подвеждащ, тъй като в нея не било включено вземането, невярно наречено „неустойка“. То притежавало обезщетителна и обезпечителна функции, с което разкривало действителната си природа на цена на кредита – скрита договорна лихва – в този смисъл и поради това, подобно договаряне било неравноправно. С такова договаряне се заобикаляли изискванията на чл. 10, ал. 1 във вр. с чл. 11, ал.1, т.9 от ЗПК в договора за кредит да се запише ясно и прозрачно действителния размер на дълга, поради което било осъществено и основанието по чл. 21 от ЗПК. Кредиторът не изпълнил и изискването на чл.11, ал.1, т.9 от ЗПК да разпише в съдържанието на договора „условията за прилагане“ на възнаградителната лихва. От граматическото и логическо тълкуване на този израз както в контекста разпоредбите на чл.10 ал.1, чл.11, ал.1 т.7 -12 и ал.2 и чл.12 ал.1 т.9 ЗПК, които, ако не са спазени договорът за потребителски кредит е недействителен, се налагал изводът, че под "условия за прилагане" трябва да се има предвид предварително разяснени на потребителя и съответно инкорпорирани в договора предпоставки за прилагането на лихвения процент, според които да става ясно как се начислява този процент за възнаградителна лихва: дали върху цялата сума по кредита, дали върху остатъка от главницата при отчитане на извършените погасявания от длъжника в определен срок или по някакъв друг свободно избран от страните начин и оттук дали вноските са анюитетни или са намаляващи.

Договорът се явявал нищожен и като сключен при неспазване изискванията на чл. 11, ал.1, т. 10 от ЗПК във вр. с чл. 10, ал. 1 във вр. с чл. 19, ал. 1 и ал. 2 във вр. с чл. 21 и с чл. 22 от ЗПК. Разписаният в него ГПР бил неточен и подвеждащ, тъй като в него не била включена скритата под формата на неустойка договорна лихва. Кредиторът не изпълнил и изискването да посочи кои компоненти формират размера на ГПР.

По силата на чл.19, ал.1 ЗПК, ГПР се формирал по нормативно установен алгоритъм и изразявал всички разходи по кредита като процент от общия размер на

предоставения кредит. По съображенията, подробно изложени по-горе, вземането от процесния договор не съставлявало неустойка, на което основание включването му в размера на ГПР не се дерогирало от правилото на чл. 19, ал. 3, т. 1 ЗПК. Посочването в договора на по-нисък от действителния ГПР, представлявало невярна информация и следвало да се окачестви като нелоялна и заблуждаваща търговска практика, съгласно чл.68г, ал.4 ЗЗП във вр.с чл. 68д, ал.1 ЗЗП. Тя подвеждала потребителя относно спазването на забраната на чл. 19, ал. 4 ЗПК и не му позволявала да прецени реалните икономически последици от сключването на договора. В процесния договор, кредиторът се задоволил единствено с посочването като абсолютни стойности на лихвения процент по заема и ГПР. Липсвала ясно разписана методика на формиране на годишния процент на разходите по кредита /кои компоненти точно са включени в него и как се формира посочения в договора ГПР/, което било нарушение на основното изискване за сключване на договора по ясен и разбираем начин /чл.10, ал. 1 ЗПК/. В ГПР следвало по ясен и разбираем за потребителя начин да са инкорпорирани всички разходи, които длъжникът ще стори и които са пряко свързани с кредитното правоотношение. Бланкетното посочване единствено на крайния размер на ГПР обуславяло невъзможност да се проверят индивидуалните компоненти, от които се формира и дали те са в съответствие с разпоредбата на чл. 19, ал. 1 ЗПК. Целта на цитираната разпоредба била на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да направи във връзка с кредита, за да може да направи информиран и икономически обоснован избор дали да го сключи. В договора следвало да е посочено не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения кредит представлявал ГПР, но изрично и изчерпателно да бъдат посочени всички разходи, които длъжникът ще направи и които са отчетени при формиране на ГПР.

Съгласно чл. 22 от ЗПК, клаузата за ГПР била елемент от същественото съдържание на договорите за потребителски кредит, чиято недействителност влече недействителност на цялата кредитна сделка с произтичащите правни последици по чл. 23 от ЗПК.

Ако съдът не приеме доводите на ищката за недействителност на цялата сделка твърди, че на собствено основание е нищожна неустоечната клауза, преценена съобразно задължителните разяснения по т.3 от ТР на ОСТК на ВКС по т.д. № 1/09.

В процесния договор било уговорено, че неустойката се дължи при неизпълнение на договорно задължение, което не съставлявало основната престация по договора и че се престира независимо дали кредиторът е претърпял вреди от настъпило неизпълнение, поради което тя била типичен пример за неустойка, която изначално не притежавала обезщетителна функция. Вредите, компенсирани с нея, не били съизмерими нито с положителен, нито с конкретен отрицателен кредиторски интерес, а

с риска от необосновано кредитиране на неплатежоспособно лице. Такова договаряне противоречало на изискването към търговеца, доставчик на финансовата услуга да оцени сам платежоспособността на потребителя (чл.16 ЗПК) и единствено при преценка за наличие на кредитоспособност да му предложи добросъвестно цена за ползване, съответна на срока на кредита и наличния риск. Неустойката не притежавала и обезпечителна функция, доколкото било уговорено, че се начислява, ако не се осигури обезпечение след сключване на договора. Законът в чл. 71 ЗЗД предвиждал различни правни последици при непредоставяне на обезпечение, а именно: право на кредитора да обяви предсрочна изискуемост на вземанията си. В процесния договор, в разрез с нормалното търговско развитие на правоотношенията, били предвидени различни правни последици, което разкривало целта му да предвиди силно ограничителни изисквания за предоставяне на обезпечение, за да си гарантира допълнителната икономическа облага, подвеждащо именувана „неустойка“.

С оглед изложеното, моли да бъде постановено решение, с което на основание чл. 23 от ЗПК във вр. с чл. 55, ал. 1, изр. 1 ЗЗД, ответното дружество да бъде осъдено да заплати на ищцата получените от него без правно основание, въз основа на недействителен договор за паричен заем № 3410558/28.10.2018 г., суми в общ размер 1934.98 лв., от които 335.72 лв. договорна лихва и 1599.26 лв. неустойка. Претендира и направените по делото разноски.

В отговора на исковата молба ответникът оспорва основателността на иска. Заявява, че в ЗПК липсва основание за нищожност „противоречие с добрите нрави“, както и препратка към ЗЗД. Размерът на договорената лихва бил в съответствие с изискванията на чл.19, ал.4 ЗПК. Размерът на договорената лихва, като елемент на ГПР (чл. 19, ал. 1 ЗПК), както и годишният процент на разходите, били по-ниски от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с Постановление на МС на РБ.

Становището, че възнаградителната лихва по договора следва да бъде отнасяна или съпоставяна със законната лихва и именно последната да бъде обективен критерий за нейния максимален размер, било неправилно. Законната лихва била предвидена да обезщети кредитора в случай на забавено изпълнение. Лихвата по кредита/възнаградителната лихва била цената за използване на паричните средства, тя покривала и среднопретеглените разходи по отпускане и управление на кредита (цена на заемния ресурс, инфлация, оперативни разходи и пр.). Законната и възнаградителната лихви имали различна същност и оттук - държавно определеният размер на законната лихва не можел да бъде показател за размера на възнаградителната, който следвало да се регулира от правилата на пазарната икономика и търговския оборот.

Инициативата за сключване на договор за кредит е била на ищеца. Дружеството

му предоставило предложение за кредит (Стандартен европейски формуляр), в което параметрите на кредита били изрично посочени. Към момента на сключване на договора ищецът знаел както размера на лихвата по кредита и дължимата сума, така и необходимостта да представи обезпечение. Негово право било да се съгласи с тези условия и да сключи договор или да откаже да сключи договор при тези условия. Ищецът - заемател преценил възможностите си, съгласил се с тези условия и ги приел, подписвайки договора, поради което не можело да се говори за накърняване на добрите нрави. Хипотезата за накърняването на добрите нрави по чл. 26, ал. 1 ЗЗД, обхващала различни случаи, но тя не можела да се противопостави на императива в чл. 12 ЗЗД за добросъвестността при сключването на договора, какъвто бил конкретния случай.

Неприемливо било и твърдението, че уговорената с чл. 4, ал. 2 от договора неустойка представлявала скрита лихва и следвало да се включи при калкулацията на ГПР. Задължението за заплащане на неустойка било условно и възникването му зависело изцяло от действията на потребителя. В случай, че той не би искал да понесе тежестта да заплаща така уговорената неустойка, той е могъл изобщо да не сключва договора или да изпълни поставените от чл. 4, ал. 1 от него условия. В Стандартния европейски формуляр подробно били описани изискванията към обезпечението, както и размера на неустойката и възнаградителната лихва.

Лихвеният процент по процесния договор бил фиксиран и ясно посочен в чл. 2, т. б от договора. Условията за прилагането му също били записани в договора. Всяка една погасителна вноска съдържала главница и лихва, начислена върху остатъчната главница. Информацията, изисквана в чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, била налична в процесния договор. В него била посочена общата дължима от потребителя сума, посочени били и взетите предвид допускания, както и други разходи. Разпоредбата не изисквала да се разписва методика или да се посочват „компоненти“ на ГПР. Методиката на формиране на ГПР, както и параметрите, които се включват при изчисляването му и начина на изчисляване, се съдържали в Приложение 1 към ЗПК. При изчисляване на ГПР чл.19, ал.3 ЗПК изрично изключвал плащания, възникващи при неизпълнение на задължения по договора за потребителски кредит.

Счита, че уговорената неустойка не влиза в противоречие с целта на въведеното ограничение на ГПР. Напротив, тя целяла минимизирането на риска от неизпълнение и осигурявала добросъвестно поведение от страна на длъжника, като го стимулирала да спазва стриктно договора, без да поставя в риск. Включването на задължението за заплащане на неустойка в калкулацията на ГПР би объркало потребителя. В случай, че за него не се породи задължение за неустойка, то изчисления въз основа на нея размер на ГПР би бил нереален и неотговарящ на действителните условия по кредита. Ако неустойката изначално бива включвана в ГПР, то този показател нямало да бъде верен

по отношение на заематели, които са изпълнили задължението си за предоставяне на обезпечение. Договорът изрично посочва какви допускания били взети предвид при изчисляване на ГЛР, с оглед на което била налице пълна прозрачност по отношение на въпросния коефициент.

Неустойката по своята същност представлявала форма на договорна отговорност, служеща за обезщетение за вредите, причинени от неизпълнението. Процесната неустойка била начислена вследствие неизпълнението на поетите договорни задължения от страна на заемателя за представяне в срок на обезпечение - поръчител или банкова гаранция. Фактическият състав, който следвало да се осъществи, за да възникне основанието за заплащане на неустойка за неизпълнение на договор, включвал: наличие на валидно договорно задължение; неизпълнение на задължението; неустойката да е уговорена. Всичко изброено до тук било налице, следователно неустоечните задължения били валидно възникнали. Липсата на предоставена банкова гаранция или поръчителство по заемното правоотношение водела до висока степен на риск от непогасяване на задълженията по процесния договор. Именно в това се състоял и обезпечителният и санкционен характер на уговорената между страните неустойка по конкретните заемни правоотношения.

С оглед изложеното, моли да бъде постановено решение, с което предявеният иск да бъде отхвърлен изцяло като неоснователен и недоказан. Претендира деловодни разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното :

В настоящото производство ищцата претендира връщане от ответника на сумата 1934.98 лв., получена от последния без правно основание – по нищожен договор за потребителски кредит.

Характерно за първата хипотеза, уредена от разпоредбата на чл.55 ЗЗД е, че основанието, което е в състояние да оправдае имущественото разместване между даващия и получаващия, липсва изначално. Релевантен е моментът на получаването – към този момент между даващия и получаващия не е налице валидно задължение-част от съдържанието на валидно правоотношение, което да бъде погасено чрез даването. Т.е., при самото получаване липсва основание за преминаване на блага от имуществото на едно лице в имуществото на друго.

Няма спор между страните, а и приложените писмени доказателства установяват по несъмнен начин, че въз основа на сключения между тях договор за паричен заем № 3410558/28.12.2018 г. ищцата е получила от ответното дружество заем в размер на 1750 лв., която сума се е задължила да върне за срок от 52 седмици, на 26 погасителни вноски, всяка в размер на 80.22 лв. Посочени са в последователност и датите на плащане на всяка от вноските. Страните договорили общ размер на всички плащания

2085.72 лв. при фиксиран годишен лихвен процент по заема 35 %, лихвен процент на ден, приложим при отказ от договора - 0.10 % и годишен процент на разходите по заема 41.44 %.

Съгласно чл. 4 от контракта, заемателят се задължава в тридневен срок от сключване на договора да предостави на заемотателя едно от следните обезпечения: 1. - две физически лица поръчители с тр. възнаграждение от 1 000 лв., при безсрочен тр. договор, лицето да не е заемател или поръчител по друг паричен договор с ответника "Изи Асет Менджмънт", да няма неплатени осигуровки последните две години, да няма задължения към други банкови и финансови институции или ако има, кредитната история на лицето да е със статус не по-лош от "редовен"; 2. - банкова гаранция с бенефициер заемотателя, със срок на валидност 30 дни след крайния срок за заплащане на задълженията по договора или 3. – одобрено от заемотателя дружество-гарант, което предоставя гаранционни сделки. При неизпълнение на това си задължение, заемателят дължи на заемотателя неустойка в размер на 1599.26 лв., която се заплаща разсрочено, заедно с всяка от погасителните вноски, като към размера на всяка вноска се добавя и сумата 61.51 лв. По този начин размерът на погасителните вноски от 80.22 лв. се увеличава на 141.73 лв.

Към исковата молба са представени касови бележки, изд. от „Български пощи“ ЕАД, видно от които в периода от сключване на договора за заем до 03.10.2019 г. ищцата е направила 9 вноски в полза на ответното дружество, всяка в размер на 143 лв. или общо е заплатила 1287 лв.

Със сключения последващ договор за паричен заем от 20.11.2019 г., в чл.3 страните договарят, че с подписването на контракта заемателят рефинансира текущия заем, като погасява изцяло задълженията си в размер на 412.27 лв.

По делото е прието заключението по назначената съдебно-икономическа експертиза, съгласно което разходът по смисъла на чл.19, ал.1 от ЗПК, включен в ГПР в размер на 41.44 %, е договорна лихва в размер на 335.72 лв., формирана при годишен лихвен процент по кредита за редовна главница от 35 %. Размерът на приложения в договора ГПР, ако в него се включи и разхода за неустойка, е 443.86 %.

Изхождайки от предмета на договора за паричен зами страните по него – физическо лице, което при сключване на контракта действа извън рамките на своята професионална компетентност, и финансова институция по смисъла на чл.3, ал.1 ЗКИ, предоставяща кредити в рамките на своята търговска дейност, съдът приема, че процесният контракт има характеристиките на договор за потребителски кредит, чиято правна уредба се съдържа в действащия ЗПК, в който законодателят предявява строги изисквания за формата и съдържанието на договора за потребителски кредит, уредени в глава трета, чл.10 и чл.11, като на общо основание и съгласно чл.24 ЗПК се прилагат правилата на чл.143 – 148 от ЗЗП.

Съгласно [чл. 22 от ЗПК](#), когато не са спазени изискванията на чл. 10 ал. 1, чл. 11 ал. 1, т. 7- 12 и т. 20, [чл. 12 ал. 1 т. 7- 9 от ЗПК](#), договорът за потребителски кредит е недействителен и липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпването на тази недействителност. Същата има характер на изначална недействителност, защото последиците ѝ са изискуеми при самото сключване на договора и когато той бъде обявен за недействителен, заемателят дължи връщане само на чистата стойност на кредита, но не и връщане на лихвата и другите разходи.

Императивно изискване като основание за действителност на договора за потребителски кредит е това по [чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК](#) - за посочване на общата дължима сума и същото е въведено, за да гарантира, че потребителят ще е наясно по какъв начин се формира неговото задължение. В тази връзка следва да се отбележи, че ГПР представлява вид оскъпяване на кредита, защото тук са включени всички разходи на кредитната институция по отпускане и управление на кредита, както и възнаградителната лихва. Затова е необходимо в ГПР да бъдат описани всички разходи, които трябва да заплати длъжника, а не същият да бъде поставен в положение да тълкува клаузите на договора и да преценява кои суми точно ще дължи. В конкретния случай е посочено по договора за заем, че ГПР е 41,44 %, а лихвата - 35 %, но от съдържанието на договора не може да се направи извод за това кои точно разходи се заплащат и по какъв начин е формиран ГПР, нито пък е ясно какво представлява разликата между размера на ГПР и лихвата, която е част от него. Всичко това поставя потребителя в положение да не знае колко точно (като сума в лева) е оскъпяването му по кредита, което ще дължи и в това именно е недействителността в случая, като неспазено изискване на посоченото законово основание.

Договорът е сключен в нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 11 и във вр. с т. 12 от ЗПК. Към него не е приложен погасителен план, а и в съдържанието на контракта липсва информация за това с всяка отделна погасителна вноска каква част от задължението за главницата, лихви и други разходи се погасява, тоест няма разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата изчислена на база лихвения процент.

Отделно от това, в договора за заем е посочен общият размер на дължимата сума - 2085,72 лева, която е сборът от стойността на главницата и лихвата. Наред с това обаче, както беше посочено по-горе, чл.4, ал.2 от контракта предвижда и заплащане на неустойка от 1599.26 лв. при непредставяне на обезпечение, която сума е включена в погасителния план на договора за заем.

Съдът намира, че е налице несъответствие между посочения по договора ГПР и този, който реално се получава след прибавяне на неустойката по чл. 4 от договора. Тя представлява разход по кредита, който следва да бъде включен в ГПР, тъй като именно

кредитодателят определя условията, на които следва да отговаря поръчителят, в който случай разходите по кредита биха надхвърлили предвидения от законодателя допустим максимум на ГПР от пет пъти размера на законната лихва съгласно чл. 19, ал. 4 ЗПК. Това безспорно се установява от приетото по делото експертно заключение.

Неустойката за неизпълнение на задължение, което не е свързано пряко с претърпени вреди (няма данни за ответника да са настъпили вреди от непредоставянето на обезпечение), е типичен пример за неустойка, която излиза извън присъщите си функции и цели единствено постигането на неоснователно обогатяване. Неблагоприятните за кредитора последици от непредставяне на визираното в чл.4, ал.1 от контракта обезпечение са свързани с евентуални затруднения при събиране на вземането. Освен това, поставянето на твърде кратък срок за предоставяне на обезпечение – три дни от сключване на договора, е нелогично и икономически необосновано. Уговарянето на такъв срок, завишените изисквания, на които трябва да отговарят поръчителите и непосилните условия за предоставяне банкова гаранция показват, че единствената цел на неустойката е различна от присъщата ѝ по закон функция да обезпечи изпълнението и да обезщети и санкционира неизпълнението. Според т.3 от Тълкувателно решение № 1/15.06.2010 г. по т.д.№ 1/2009 г. на ВКС, нищожна, поради накърняване на добрите нрави, е тази клауза за неустойка, уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

Непредставянето на обещани обезпечения (когато същите са били реално очаквани от кредитора), съобразно разпоредбата на чл.71 от ЗЗД, дава основание да се иска незабавно цялото задължение. В случая кредиторът променя последиците от липса на обезпечение и вместо да санкционира с предсрочна изискуемост, той начислява неустойка, чието плащане разсрочва заедно с периодичните вноски. Ако ответникът е държал да получи обезпечение, е могъл да отложи даването на кредит, каквато е обичайната практика при предоставяне на обезпечени кредити. Дори да се приеме, че дружеството е допускало възможността исканите обезпечения да се предоставят и „неустойката“ да не се дължи, то това плащане не се явява неустойка по смисъла на закона, а възнаграждение, дължимо под условие. Това е така, тъй като последиците от неизпълнението на „задължението“ да се предостави обезпечение, не са типичните последици от договорно неизпълнение, които законът предвижда, а напротив – договорът продължава да се изпълнява по първоначално заложен погасителен план, но при по-висока цена, прикрита като неустойка.

По изложените съображения съдът намира сключеният между страните договор за паричен заем недействителен, поради противоречието му с цитираните по-горе разпоредби от ЗПК.

Предвид нищожността на договора, потребителят дължи само неговата чиста стойност, която в случая е в размер на 1750 лв. Макар приложените касови бележки от

„Български пощи“ да не удостоверяват заплащането на сумата от 3272.71 лв., както се сочи в исковата молба, а само 1287 лв., в последващия договор за паричен заем № 3686604 ответникът признава, че с рефинансирането на сумата от 412.27 лв. се погасяват изцяло задълженията на заемателя М. Д., възникнали по повод Договор за паричен заем № 3410558. При това положение следва да се приеме, че ищцата е заплатила изцяло сумите по приложения погасителен план, а именно 3684.98 лв. /26 бр.погасителни вноски, всяка от 141.73 лв./. Сумата над чистата стойност по кредита от 1750 лв., а именно 1934.98 лв. /включваща 1599.26 лв. неустойка и 335.72 лв. договорна лихва/ се явява заплатена без основание, с която ответникът се е обогатил неоснователно за сметка на ищцата, поради което подлжени на връщане.

Съобразно изхода на спора, в тежест на ответника са направените от ищцата разноси по делото в размер на 227.40 лв., от които 77,40 лв. държавна такса и 150 лв. депозит за вещо лице. В случая се претендира и заплащане на адвокатско възнаграждение, на основание чл.38, ал.2 от ЗА, което съдът определя на 592.20 лева с ДДС.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Изи Асет Мениджмънт“ АД, с ЕИК 131576434, със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к.“Люлин“ 7, бул.“Джавахарлал Неру“ 28, „Силвър център“, ет.2, офис 40-46, да заплати на М. И. Д., с ЕГН *****, сумата **1934.98 лв.** - недължимо платена и получена без правно основание по нищожен договор за паричен заем № 3410558/28.12.2018 г., както и **227.40 лв.** деловодни разноси.

ОСЪЖДА „Изи Асет Мениджмънт“ АД, с ЕИК 131576434, със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к.“Люлин“ 7, бул.“Джавахарлал Неру“ 28, „Силвър център“, ет.2, офис 40-46, да заплати на адв.Д. Л. Ф. от АК-София, на основание чл.38, ал.2 от ЗА, **592.20 лева** адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд-Русе в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Русе: _____